

Identitetskris i politiken

Vi människor tenderar att dela in saker i motsatsförhållanden. I politiken skiljer vi mellan vänster och höger, trots att ”vänstern” i västvärlden knappast liknar den vänster vi såg en generation tillbaka, samt, likväl, en höger vars innebörd sakteliga förändrats. Bra – även partier måste förankra sig i sitt tidevarv. Vad som är mindre bra är den identitetskris som ofrivilligt, smetigt och bittert följer.

Lars Ohly. Ex-kommunist och tunga på vågen. Mannen Göran Persson måste förankra alla sina beslut hos. Jag har sagt det förut, och säger det igen: precis som New Labour i Storbritannien är vår regering ingen vänsterregering, den är en ”vänster”-regering. Ett hjärnspöke, en illusorisk skapelse. Moderpartiet, (s), är ett mittenparti med imperiebyggarkomplex, och (v) är deras samvete inför arbetarklassen. När vänsterns ekonomiska grundbygge nu så tydligt vacklar, tydliggörs vågmästarpartiets roll: de är regeringens samvete i minoritetsfrågor, jämställdhetsfrågor, rättvisefrågor. (V) är den hemliga ingrediensen som ska få även radikala tonåringar, invandrare och ensamstående mammor att i praktiken rösta på (s) – trots att sossarna helt utan skrupler gör det till exempel flerdubbelt dyrare att gå till tandläkaren här än i Storbritannien.

De grundläggande ekonomiska riktlinjerna dras ju, som vanligt, upp på helt annat håll: i Pär Nuders hemliga klubb i en skrub i regeringskansliet, långt ifrån mediekorparnas frågor om vilken politiker som haft pigor och vem som glömt fylla i rad si och så i deklARATIONEN. Millimeterrättvisa! skriker alla. Jorå, så det förslår...

Sedan har vi Fredrik Reinfeldt. Sällar sig hellre till Robert Wells-publiken än till Kent-fansen. En familjeman – vill framstå som framtidsman. Men, som precis som hans ”radikala unga” stödtrupper (vi snackar en helt annan typ av radikaler än de ovannämnda), är mer konservativ än vad partiet själva vill erkänna.

Ungmoderater lever gärna i en illusion att de är jättehärligt ungdomliga. Wow, åka snowboard på fjällsemestrarna, köra motorcykel till jobbet, festa på sommarn på landet och bli alldeles crazy på dansgolvet – att leva livet fullt av kickar sammanblandas här med ungdomlighet. Jag har varit i nära kontakt med nyliberaler och sett hur deras ideologi om total frihet i regel endast omfattar, ja, dem själva.

Skrapar man på ytan ser man att även deras moral bygger på en blind, fullkomlig hängivenhet till auktoriteter. En världsbild lika stockkonservativ som marxistleninismen; vad jag hänvisar till är den neoklassicismiska teori om ekonomi där begrepp som ”economic man”, BNP, frihandel och ”tillväxt” sätts framför helhetliga, ekologiska, samhällsanpassade, *sant framåtskridande* perspektiv.

IMF och världsbankens tvångsmässiga strukturanpassning för fattiga länder är typexemplet. Illusionen om den amerikanska ekonomin som urexempel för en totalt ”fri” ekonomi likaså. Det enda ungmoderaterna egentligen bryr sig om är huruvida de ska få bra avkastning på aktieportföljen och fina villkor för bostadslånen. Begripligt, men knappast radikalt.

Min definition av radikal är att ifrågasätta ohållbara strukturer och föreställningar. Och det enda svar jag kan finna är i ekologism. Vi lever i en ohållbar ekonomi.

Problemet som då uppstår, är inte att (mp) saknar identitetskris, problemet är att de saknar *identitet* överhuvudtaget...